SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 64. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 3, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 3-го КВІТНЯ 1992 Ч. 64. РІК XCIX.

Р. ПОПАДЮК ВИЇЖДЖАЄ НЕЗАБАРОМ ДО КИЄВА

Вашінгтон. — Засоби масової інформації повідомляють, що Роман Попадюк, донедавна заступник пресового секретаря Білого Дому, а тепер амбасадор З'єднаних Стейтів Америки в Україні, незабаром виїде до Києва, щоб перебрати свою амбасадорську місію.

Р. Попадюк, українець з роду, народжений у таборі для переміщених осіб в Австрії, а в Україні перебував дослівно кілька годин — супроводив до Києва президента ЗСА Джорджа Буша.

Остаточне рішення про виїзд амбасадора ЗСА до Києва було запляноване Державним департаментом і в порозумінні з Президентом минулої п'ятниці, 27-го березня. Р. Попадюк очолював відділ питань закордонної політики і національної безпеки в Білому Домі. Він кадровий дипломат, два рази нагороджений медалями Державного департаменту за солідну працю і перфектно виконані покладені на нього завдання.

В минулому році, як відомо, дирекція Українського Інституту Америки найменувала його Українцем Року і з цього приводу влаштувала парадний бенкет з участю номіната, як про це вже інформувала „Свобода". Вже раніше було відомо з достовірних джерел, що Р. Попадюк буде номінований на вище становище в американській дипломатичній службі, особливо тоді, коли його справу докладно перевірили службовці ФБІ, що вони роблять у кожному випадку президентських вибранців, хоч, у його випдку, він вже напевно був докладно перевірено особою.

Затримка з висилком Попадюка до Києва була, як кажуть політичні спостерігачі, базована на свого роду невдоволенні Вашінгтону політикою київського Уряду, зокрема на відтинку нуклеарної зброї.

Тепер Р. Попадюк стане перед сенаторською Комісією для закордонних справ, яка дасть йому опінію для затвердження повним Сенатом. Загально вважають, що жодних проблем з Р. Попадюком не буде.

В. Чорновіл зрезиґнує з голови Львівської Обласної Ради

Львів, Україна. — „Радіо Київ" повідомило у вівторок, 31-го березня, що В'ячеслав Чорновіл, голова Львівської Обласної Ради, член трюмвірату керівництва Руху, депутат Верховної Ради України, відомий політично-громадський діяч і колишній довголітній політичний в'язень комуно-московських тюрем і концтаборів, зрезиґнує зі свого керівного посту в Обласній Раді.

В Чорновіл, який зайняв критичне становище до політики Леоніда Кравчука, почав домагатися зміни комуністичних структур, розписання парляментарних виборів і зміни Уряду в Україні, став тим самим в центрі політичного життя. Сам він каже, що хоче присвятити більше часу і уваги праці у Верховній Раді і, правдоподібно, в Русі.

Минулого місяця, інформує київське радіо, В. Чорновіл був обраний до керівництва Руху, як один із трьох співголів тієї великої і впливової організації.

Депутати Наддністрянщини виступили в парляменті Молдови

Кишинів-Тирасполь (ПС УРП). — В понеділок, 30-го березня, відбулася сесія Верховної Ради Наддністрянської Молдовської Республіки. Депутати засудили указ Президента Молдови Мірча Снєгура про введення надзвичайного стану на всій території Молдови, назвавши це „збройним нападом на Лівобережжя Придністров'я".

Присутні ухвалили заяву, в якій сказано, що на Лівобережжі не визнають указу Президента Молдови. В заяві також сказано, що саме з'явилася нагода і сприятливі умови для мирних переговорів, то треба Молдові, Росії, Україні і Наддністрянській Республіці розпочати їх і зробити все можливе для припинення війни. Посередництво румунської сторони поставлено під сумнів. Депутати вважають, що Румунія діє як дратівливий фактор, оскільки вже давно робляться спроби втягнути у збройний конфлікт румунську армію. Багато разів і Молдова заявляла, що звернеться за допомогою до Румунії. Розташована у Наддністрянщині 14-та армія СНД поки що дотримується невтралітету.

В Кишиневі 31-го березня відбулася сесія Верховної Ради Молдови, на якій уперше за останні півтора року були присутні депутати із Наддністрянщини, яким дозволено виступити в парляменті Молдови. Наддністрянці звернулися з проханням припинити війну і створити узгоджувальну комісію, до якої увійшли б також народні депутати Лівобережжя. І далі вирішувати проблеми за допомогою переговорів. Звернення Наддністрянців викликало бурхливі дебати. Рішення ніякого не прийняли.

Тим часом Україна заборонила рух транспорту через кордон з Румунією в Чернівецькій області. Від 31-го березня на територію України з Румунії тимчасово припинено також в'їзд туристичних автобусів.

„Стабільність нації залежить не лише від збройних сил", — каже ген. М. Кравців

Київ. — Ще в лютому двозірковий генерал американської армії Микола Кравців відвідав в товаристві військового історика і професора Джана Словна Україну і в Києві дав коротке інтерв'ю кореспондентам газет про проблеми організації української армії та пов'язані з цим проблеми.

Інтерв'ю в газеті „Молодь України", записане кореспондентом Олегом Горбачем, було надруковане в газеті з 14-го лютого.

На запитання „Молоді України" чим була спонукана візита ген. М. Кравціва в Україну, він відповів: „Ми з колегою приїхали до Києва, щоб зустрітися з українськими урядовцями, політичними діячами і обговорити з ними деякі проблеми організації українських збройних сил, формування професійної армії, створення нового офіцерського корпусу. Ми не керувалися політичними мотивами. І тому давати поради, як повестися, скажімо, з Чорноморським флотом, не наша компетенція".

Кореспондент пише, що, мовляв, наші вітчизняні військові не так обережно ставляться до політики і на це М. Кравців висловив свій погляд. Наприклад, він сказав, що політична заанґажованість значної частини колишньої совєтської армії було великим злом. В Америці військовим заборонено брати участь навіть у демонстраціях. Ніхто у війську не афішує свою партійну приналежність. Ця традиція плекалась десятиліттями. Був випадок, коли Конгрес довший час не платив грошей військовим — і навіть це не штовхнуло їх на мітинги, на бунт.

Найперше завдання при створенні офіцерського корпусу України, — сказав ген. М. Кравців, — виховувати офіцерів в дусі служіння народові, відучувати їх від звички втручатися в політику, шантажувати уряд зброєю.

Коли кореспондент Горбач сказав, що дехто в Україні і поза її кордонами каже, що армія, яку хоче мати Україна, завелика, ген. Кравців звернув йому увагу, що „ми знову повертаємося до політики". Він висловив переконання, що Україна матиме армію, достатню для своєї оборони. Яким буде її кількісний склад — встановлять експерти, виходячи з багатьох критерій. Поступова стабілізація дасть змогу точніше визначити мінімальний кількісний рівень збройних сил України. І потім, — заявив далі ген. М. Кравців, — безпека нації залежить не лише від армії. Є економічні, технологічні, екологічні чинники та й багато інших передумов. Він навів приклад, що Японія має малу кількісно армію, але вона залишається могутньою державою. В принципі всі нації редукують свої збройні сили. Америка також прагне скоротити видатки на армію, бо кожна дивізія є великим тягарем для економіки.

Якщо Україна, наприклад, захоче продавати зброю закордонним країнам, як буде на це реагувати світ, — запитав генерала кореспондент. „Вона має повне на те право", — відповів ген. Кравців. Але нині така торгівля носитиме політичне забарвлення. Україні варто вступити до авторитетних міжнародних організацій і у співпраці з ними вважати на те, щоб продана зброя не потрапила до рук терористів, у гарячі точки світу.

В кінці розмови ген. М. Кравців розповів читачам „Молоді України про реформу армії ЗСА, зміну стратегії, побудову війська взагалі. Ставка була на професіоналізацію. Порівняння ті реформи до побудови української армії мабуть недоречно: надто різні умовини. Сучасні війни виграє технологія і Близький Схід є доказом усього. Очевидно, Україні доведеться співпрацювати з кимось, бо самотужки виробляти всі ті речі дорого, — сказав в кінці розмови ген. М. Кравців.

ДЖ. БУШ ПРОПОНУЄ ДОПОМОГУ СНД

Вашінгтон. — Президент Джордж Буш запросив у Білий Дім лідерів обох фракцій у Конгресі і виклав їм урядову програму допомоги республікам колишнього Совєтського Союзу. „На американського платника податків, — сказав Президент журналістам, — додатковий тягар не ляже. Ми використаємо гроші, передбачені у бюджеті". Дж. Буш також зауважив, що його теперішнє становище абсолютно не зв'язано з виборчою кампанією.

Президент повідомив, що З'єднані Стейти разом з іншими країнами візьмуть участь у програмі допомоги колишньому Совєтському Союзові на суму 24 біл. дол. Скільки виділять конкретно ЗСА, Буш не уточнив. Але судячи з того, що він попросив Конгрес схвалити 12.5-більйоновий внесок З'єднаних Стейтів у Міжнародний валютний фонд, американський вклад становитиме коло 6 біл. дол. З 24 біл. дол. міжнародної допомоги Заходу 6 біл. призначені на перетворення карбованця в конвертовану валюту, а 18 біл. — на перебудову економіки Росії і країн СНД. За словами Буша, індустріяльні країни Заходу закінчать до кінця квітня вироблення подробиць програми допомоги.

Президент також попросив Конгрес відкликати всі закони — їх тепер нараховується понад 260, — часів „холодної війни", які передбачали різні обмеження і заборони на співробітництво зі Совєтським Союзом.

Буш повідомив про надання країнам СНД 1.1 біл. дол. у кредит на купівлю американських сільськогосподарських продуктів. З цієї суми 600 млн. дол. призначено Росії і 500 млн. дол. — іншим республікам колишнього СССР. Президент закликав до більш активної ролі ЗСА в житті нових республік. Така роля може здійснюватися з допомогою дипломатичних засобів, при участі Корпусу миру й Інформаційної агенції ЗСА.

Виступаючи на пресовій конференції у Білому Домі, голова сенатської комісії у справах озброєнь демократ Сем Нанн сказав, що він і його колеги з обох партій внесли коло 30 конкретних рекомендацій Президентові з приводу того, що саме треба включити у програму колишнього Совєтського Союзові.

Футболісти України припиняють контакти із СНД

Київ (УНІАР). — Тут у понеділок, 30-го березня, Федерація Футболу України опублікувала офіційну заяву, у якій сказано, що без погодження з українськими футбольними клубами Федерація футболу СНД включила кількох українських футболістів до футбольних федерацій Співдружності. Крім того, Асоціяція федерацій футболу СНД видала дозвіл на перехід до закордонних клюбів кількох українських футболістів і тренерів без відома Федерації футболу України. У зв'язку з цим ФФУ припиняє свої дальші зв'язки з Асоціяцією федерацій футболу СНД.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 31-ГО БЕРЕЗНЯ, президент Джордж Буш запропонував на посаду голови Федерального управління авіяції колишнього генерала летунства Томаса Ричардса. Пропозицію Президента на цей пост мусить схвалити Сенат. Попередній номінат Президента Джеррі Суррі два тижні тому звернувся з проханням, щоби його кандидатуру зняти з листи кандидатів. Спостерігачі твердять, що це в наслідок його постійних сутичок із заступником секретаря Департаменту транспортації Джеймсом Бюсі, колишнім головою Федерального управління авіяції. Ген. Т. Ричардс відійшов на пенсію після 34-літньої військової служби в 1990 році.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ категорично відкинула бюджетний плян демократів, в якому пляновалося понад 6 біл. дол. заощаджених із видатків Пентагону перенести на різного роду соціяльні програми, що було б зірванням бюджетового договору між Конгресом і Білим Домом. Плян відкинуто голосами 238 до 187 з тим, що 76 демократів прилучилися до 162 республіканців, голосуючи проти. Лідери демократів сподівалися, що їхній плян не перейде, одначе були дуже заскочені тим, що він був відкинений такою великою кількістю таки їхніх однопартійців. Аналітики твердять, що це вказує про втрату поваги та впливів демократичного проводу, який сильно критикують за невміле полагодження скандалу пов'язаного з банком і поштовим урядом Палати Репрезентантів.

УРЯДОВІ ЧИННИКИ кажуть, що прокуратори Іранконтра афери перевели цілий ряд розмов із високопоставленими урядниками Пентагону з часів урядування колишнього президента Роналда Регена, щоби встановити ролю військових чиновників у тій афері. В останніх кількох тижнях прокуратори неофіційно зустрічалися з ген. Коліном Повеллом, шефом об'єднаного штабу американських збройних сил, який тоді був асистентом Каспара Вайнберґера, секретаря Департаменту оборони. Вони також перевели розмову з Ричардом Армітажем, який в часі урядування Р. Регена був асистентом секретаря Департаменту оборони відповідальним за справи міжнародної безпеки, а тепер є координатором допомоги ЗСА для держав колишнього СССР.

У ВІВТОРОК, 31-ГО БЕРЕЗНЯ, засоби масової інформації дізналися про те, що міністерство палива і енергетики Росії підписало договір з американською компанією „Маратон ойл" у Гюстоні у справі геологічних розшуків нафтових покладів на острові Сахаліні. За всіми підрахунками ці прелімінарні розшуки коштуватимуть приблизно 10 міл. дол., що є одним із фінансово солідніших договорів підписаних Росією із закордонними фірмами. Дуже скоро після того, як справа підписаного договору стала відомою, місцева влада на Сахаліні обурилась таким поступованням центру, заявляючи, що їх відсунено від певного заробітку. З цього приводу президент Росії Борис Єльцин назначив окрему комісію, щоби розглянути справу притенсій місцевого уряду Сахаліну.

Патріярша канцелярія УАПЦ інформує про справу Владики Іоана

С. Бавнд Брук, Н. Дж. (Патріярша канцелярія). — У зв'язку з появою в київській газеті „Молода Ґвардія" з 27-го березня 1992 року заяви Митрополита Іоана (Боднарчука), в якій він, називаючи себе безправно Митрополитом Галицьким і Львівським та місцеблюстителем Патріярха і Першоієрархом УАПЦеркви в Україні, закликає до негайного об'єднання з „другою Православною Церквою", (УПЦ), що загрожує розколом в УАПЦеркві, який є на руку всім деструктивним силам в Україні, пресова служба Київського Патріярхату була уповноважена опублікувати наступну заяву:

„Ми — Єпископат, духовенство, Всеукраїнське Братство св. Апостола Андрія Первозваного, Всеукраїнське Сестрицтво УАПЦеркви, зібравшись у Києві в золотоверхому Свято-Михайлівському монастирі, доводимо до відома вірних УАПЦеркви, що Митрополит Іоана своєю заявою на Архиєрейському Соборі в місті Львові 20-го лютого 1992 року про невизнання Патріярха Київського і всієї України Мстислава І, як голови УАПЦеркви, звинуватив Церкву в сектанстві, а сьогодні, 27-го березня 1992 року, через засоби масової інформації, закликаючи до негайного переходу під омофор Митрополита УПЦеркви Філарета, він зневажив постанови Всеукраїнського Собору з 5-го і 6-го червня 1990 року. Повідомляємо водночас і про те, що рішенням Патріярха Київського і всієї України Мстислава І та Архиєрейського Собору з 14-го травня 1991 року, Митрополит Іоан не є правлячим єпископом і місцеблюстителем Патріярха УАПЦеркви в Україні, хоча в заявах він продовжує себе таким величати. Тому ми, вище згадані, заявляємо, що Митрополит Іоан (Боднарчук) не уповноважений представляти інтереси Київського Патріярхату УАПЦеркви в Україні та поза її межами.

Влаштували вечір С. Гординського в Києві

Київ. — Як повідомляє „Вечірній Київ" та інша преса столиці, 13-го березня Державна Бібліотека України і Республіканський Освітній Центр „Дружба" влаштували літературно-мистецький вечір п. н. „Хто він, Святослав Гординський?" Учасниками вечора були члени Академії Наук України і директор Інституту Літератури Т. Шевченка Микола Жулинський, письменник і народний депутат Роман Лубківський, д-р мистецтвознавства Дмитро Степовик та народна артистка Галина Яблонська. Імпреза відбулася у виповненій залі Будинку вчителя на Володимирській вулиці, в колишньому будинку парляменту Центральної Ради.

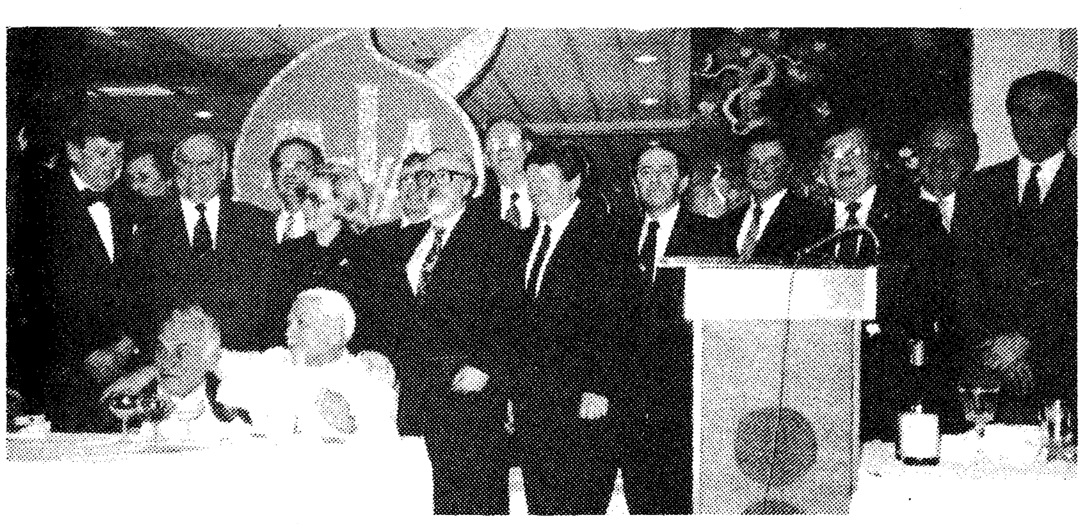
Вечір почався майстерним виступом хору студентів Музичної Академії. Академік Жулинський подав загальну характеристику творчости С. Гординського як поета, мистця, перекладача, дослідника „Слова о полку Ігореві" та автора численних репрезентативних мистецьких монографій різними мовами. Р. Лубківський, цьогорічний лавреат Шевченківської премії,

(Закінчення на стор. 3)

КОНЦЕРТ В УІА

Ню Йорк. — Тут в Українському Інституті Америки в суботу, 11-го квітня в серії „Музика в Інституті" відбудеться концерт за участю Камерного ансамблю Нюйоркської симфонічної оркестри. Диригент — Дейвід Ітон. В програмі — Дивертисмент для дев'яти інструментів В. Пістона, Віольончельний концерт До Мажор Й. Гайдна (солістка — Наталія Хома), Партита ч. 1 для струнного квартету М. Скорика, Симфонія ч. 23, К. 181 В.-А. Моцарта. Початок концерту о год. 8-ій вечора. Вступ — 20 дол., сеньйори — 10 дол., студенти — 5 дол. Квитки можна замовити, висилаючи чеки, виписані на UIA-MATI, 2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021, або телефонуючи до екзекутивного директора УІА Андрія Пащука на числа (212)772-2884 або (212) 288-8660.

Відбулося святочне іменування перших членів АІН зі ЗСА

14 перших членів АІН України з Патріярхом УАПЦ Мстиславом.

Іст Ганновер, Н. Дж. (О. Кузьмович). Тут у приміщеннях готелю Рамада відбулося в неділю 15-го березня урочисте іменування перших членів Академії Інженерних Наук України із діяспори, а конкретно із ЗСА.

Іменування перевели гості з Києва — дотеперішній ректор Київського Політехнічного Інституту проф. д-р Петро Таланчук, який тепер є міністром освіти України, проф. д-р Михайло Згуровський, іменований на пост ректора КПІ, і проф. Анатолій Петренко, перший президент АІН України.

У вщерть заповненій залі із понад 250 гостями, серед яких були представники провідних українських установ, усі колишні голови Товариства Українських Інженерів Америки та перші іменовані члени АІН України, при почесному столі засіли Патріярх Київський і всієї України УАПЦ Мстислав, гості з України, заступник українського амбасадора до ООН Віктор Крижанівський з дружиною Людмилою, парох української православної катедри св. Володимира в Ню Йорку о. протопресвітер Володимир Базилевський, парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку о. Михайло

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 30-ГО БЕРЕЗНЯ, опозиція в Чеченській республіці силою зброї захопила в Грозному місцеві телевізію і радіо. Вона домагається резиґнації уряду Джохара Дудаєва і парляменту. В республіці оголошено надзвичайний стан. Голова чеченського парляменту Гусаїн Агмадов заявив, що за діями антикомуністичних сил стоять російські воєнні кола і колишня комуністична номенклатура. Із закликом стати на захист священного права народу на незалежність і національну гідність звернувся до громадян Чеченської республіки президент Джохар Дудаєв.

У ВІВТОРОК, 31-ГО БЕРЕЗНЯ, зрезиґнував зі свого становища міністер оборони Німеччини Герґардт Штольтенберґ. До цього кроку змусило його невдоволення в німецькій спільноті, пов'язане з доставою танків у Туреччину. Відомо, що Бонн офіційно заявляв у припиненні продажу зброї до країни, що воює проти курдської частини свого народу. У зв'язку з резиґнацією Штольтенберґа турецький президент Турґут Озал заявив, що теперішній уряд Німеччини дозволяє собі втручатися у внутрішні справи інших держав, як це у свій час робив Гітлер.

КЕРІВНИЦТВО НІМЕЦЬКОЇ Католицької Церкви внесло завдаток за східньонімецького адвоката Вольфґанґа Фоґеля, арештованого згідно з обвинуваченням у хабарництві. На поверхню німецького суспільного життя знову виринула тема співробітництва Церков у колишній Східній Німеччині з комуністичним режимом, який завербував три тисячі священиків та інших церковних служителів. Дотепер Фоґель був відомий як посередник при обміні Френсіса Ґері Паверса на совєтського шпигуна Рудольфа Абеля, однак документи зі східньонімецьких кагебівських архівів свідчать, що він співпрацював зі Штазі від 1954 року.

УРЯД НІМЕЧЧИНИ визнав, що у вислідi бюрократичної помилки 15 танків типу „Леопард" було надано Туреччині, чим порушено парляментарну заборону. Голова фракції соціял-демократів Руді Вальтер виступив з вимогою звільнити Отфріда Геннiґа від обов'язків міністра оборони Німеччини. В четвер, 26-го березня, уряд канцлера Коля наклав заборону на доставу до Туреччини будь-якої зброї.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Розподіл імперської спадщини

Обширна кореспонденція з Москви у „Ню Йорк Таймсі", зреферована у „Свободі" з 1-го квітня ц. р., тільки сповидно стосується конфлікту між Росією і Україною за Крим і Чорноморську фльоту. Насправді — проблема ще ширша і складніша. Ідеться про розподіл між спадкоємців імперії її велетенського майна — територій, будинків, наявних і скритих маєтків, незлічимих сум у закордонних банках. Чорноморська фльота і Крим — це тільки частина тієї незрахованої спадщини. Совєтський Союз складався з 15-ти назверх самостійних республік, насправді колоній з одною диктаторською владою у Кремлі. У колоніях правили тільки, градоначальники, з яких чорними кривавими буквами записався по віки в історії України Лазар Каґанович, організатор і виконавець кремлівського наказу про переведення за всяку ціну колективізації сільського господарства в Україні. Тією ціною були сім мільйонів хліборобського активу, ціла українська верства людей, які любили ріллю і вміли з нею поводитися.

Упадок комунізму і розвал імперії зактуалізував нові проблеми. На цьому місці була вже кількакратно мова про те, що понад 70-тилітня влада комунізму мусіла залишити після себе більший чи менший хаос. Підписано у Мінську та в Альма Аті наспіх принципи нової не-то коаліції не-то союзу чи міждержавної співпраці на базі повної самостійности кожної з тих 11-ти держав, невтручання у внутрішні справи іншої країни та пошанування кордонів. Ми обурюємося, що Росія уважає себе єдиним фактичним спадкоємцем імперії. Але фактом є, що Росія опинилася в упривілейованій ситуації, бо вона мала Кремль, кількамільйонову суходільну армію плюс всі явні і засекречені роди зброї, державний банк, валюту, державний апарат — все те, чого, наприклад, Україна не мала. Вона ще тільки домагається привернути їй належну частину спадщини по імперії. Нема у сучасній структурі політичного світу надрядного чинника, який авторитетно рішав би у таких справах. Щойно тепер думають дати Раді Безпеки Організації Об'єднаних Націй екзекутивну силу у постаті власної невеличкої армії. На наших очах перевірюють реальну вартість того експерименту на території роздертої громадянською війною колишньої Юґославії. Існує у Гаазі Світовий Суд, чи пак Міжнародний Трибунал, і можна здогадуватися, що Україна скаржитиме до Суду Росію за передачу Україні пропорційно належної їй частини майна колишньої імперії. Адвокати роками тягнутимуть такий процес, а тим часом Росія має у кожній чужинецькій країні розкішні палаци для своїх амбасад, в Америці має — крім Вашінґтону — у Ню Йорку цілий комплекс своїх будинків. Державність України визнало понад 100 держав, але не можна нав'язати з ними нормальні дипломатичні взаємини, бо нема будинків — ані у Києві ані у чужинецьких столицях (вибачте будинки є — нема грошей на придбання їх).

У конфлікті за Чорноморську фльоту і Крим кожна сторона має свої арґументи і ні одна з них не має 100-відсоткової правди. Це подобається нам або не подобається — так воно є. Чорноморську фльоту розбудували царі від Петра І-го, який мріяв про заволодіння Дарданельським і Босфорським проливами, про запанування на Середземному морі і здобуття шляхів до Індії. Більшість моряцького персоналу становить там російський елемент. На Кримі ж ніколи українці не мали більшости, а мали її татари на спілку з росіянами — 1-го грудня минулого року голосували за участь в українській державі. Чорноморська фльота з своєю головною кватирою у Севастополі на Криму залежні від харчів з України. Україна не потребує і не хоче важких одиниць Чорноморської фльоти. Леонід Кравчук і Боріс Єльцин — політики розумні, реалісти, кожний з них має труднощі у рідній громаді, тому мусять робити обережно кожний крок, але всі вони напевно свідомі, — що всупереч бажанням екстремістів і максималістів — в обох тих справах мусить прийти до компромісу. Це не легка справа і вимагає часу. Тим часом це тема для журналістів. Читачі не повинні надто хвилюватися, читаючи про такі конфлікти, бо ті конфлікти — природна і логічна річ — спадщина розвалу імперії.

Микола Руденко

ТЯЖКА ТИ, ШАПКО МОНОМАХА

III

На щастя серед тюменських нафтовиків дуже великий процент українців. Вони зустрічали прем'єра Фокіна синьо-жовтими прапорами. Призначений Єльциним губернатор Тюмені усунув саму можливість сварки з українцями (це небезпечно!) — і Україна почала отримувати близько 4 мільйони тонн нафти на місяць — тобто майже стільки, скільки потребує її економіка. Приклад доволі показовий. Він підказує також, що Росія неспроможна воювати з Україною: третина офіцерів у військах Шапошнікова — українці. А це, звичайно, війська Єльцина під прапорами СНД.

Нещодавно стався такий випадок. Командир полку стратегічної авіяції, заповзятий російський патріот, підняв свій полк з української авіяційної бази й перелетів до Росії. Його там вітали як національного героя. Таким чином Україна втратила шість стратегічних бомбардувальників. У відповідь генерал, командир дивізії стратегічної авіяції, український патріот закликав особовий склад, прийняти присягу на вірність українському народові. Окрім генерала-українця авіяційна дивізія налічувала понад 60 відсотків серед офіцерського складу. Присяга була прийнята, Україна збагатилася на 21 стратегічний бомбардувальник. Маршалові Шапошнікову довелося припинити ці небезпечні ігри.

Я свідомо зосередив увагу на труднощах, які сьогодні переживає Україна. Вони майже всі викликані тим, що молода держава просувається вперед методою спроб і помилок. Наведу такий приклад. Відразу після референдуму, що вирішив долю України, депутати Верховної Ради вельми патетично прийняли закон про пенсії, котрий збільшив пенсійний фонд України від шести до семидесяти мільярдів на рік. Було сказано багато палких слів — слів синівської любови до старенъких батьків-пенсіонерів. Пенсіонери також раділи й дякували народним депутатам за їхню щедрість. Так само з добрими намірами був прийнятий чималий податок задля допомоги тим, хто постраждав від чорнобильського лиха. Є, безумовно, податки й іншого призначення. А коли депутати оглянулися, то виявилось, що сума податків тільки на фонд оплати праці становить 86 відс., а треба ще й з прибутку сплатити не менше 35. Чим не світовий рекорд? І слід сказати, що він виглядає вельми непривабливо.

Та, мабуть, найдивовижніше те, що ці фантастичні податки породжують не менш фантастичний державний дефіцит. Президент Кравчук на сесії Верховної Ради показав, до чого призводить бездумна законотворчість: у січні 1992 року надходження в державну скарбницю становили 16 мільярдів карбованців, а витрати — 29 мільярдів. Кравчук запропонував негайно запровадити на 1992 рік надзвичайний економічний стан в Україні. Проте Верховна Рада вирішила раніше вивчити в комісіях, що це воно за політична категорія і як її належить розуміти, а тоді вже повернутися до обговорення цієї проблеми. А тим часом розпадаються кооперативи, спиняються заводи, бо кому під силу витримати такі драконівські податки? Правду казав Данте: добрими побажаннями вимощена дорога в пекло.

Останнім часом почало здаватися, що проблема комуністичної більшости в парляменті буцімто розсмоктується. Та чи так воно насправді? Ой, ні! У Києві та інших містах України немає таких комуністичних демонстрацій, яка 17-го березня 1992 року вирувала й хлюпала червоною піною в Москві. Але ж треба бути наївним простачком, аби переконати себе, що українська партократія не мріє про реванш. Вона сьогодні захопила багато державних посад, особливо на рівні областей і районів. Ось приклад. Голова райвиконкому (районного виконавчого Комітету) Ямпольського району Вінницької області (до речі, жінка) і досі тримає над своєю головою синьо-червоний прапор УССР, не кажучи вже про портрет Леніна. У райвиконкомі працює 15 посадових осіб із колишнього райкому партії. Нічого дивного тут немає: усі вони лишилися сидіти в тих самих кріслах і в тому ж самому приміщенні, де містився райком. А голова райвиконкому — його вчорашній перший секретар. Все тут лишилося так, як було — до найменшої дрібниці. То хіба ж вони, вчорашні райкомівці, не мріють про повернення неподільної влади, яку іще вчора їм забезпечував могутній ЦК КПСС?

Закінчення буде.

Іван Я. Хамуляк

„Здобудеш українську державу, або згинеш у боротьбі за неї"

Одним із постулятів, що їх нас вчили, а ми передавали їх далі молодшому поколінню, є саме цей, що у наголовку статті. Українська держава вже існує, нині її треба закріпити і розбудувати, як і конечно по цілому світі організувати мережу дипломатичних амбасад і консульств, заповнених динамічними нашими преставниками, щоб нас репрезентували і діяли в нашому національному інтересі. І ті речі треба плянувати на сотні майбутніх років, треба б в цю відповідальність вживатися, відповідно формулювати наші дії, наше буття. І треба думати про щонайменше 60 мільйонову українську націю, бо незважаючи на ті чи інші ворожі нам дії таке число країнців у всьому світі збереглося, не враховуючи льояльних і готових допомогти розбудовувати наше державне життя людям чужо-національних елементів. Події так скоро розвиваються, що ми часто не маємо „часу" їх вповні зрозуміти і відповідно до того діяти.

Щоб розбудовувати українські державні посілості в світі, нам треба грошей. Ми часто читаємо пресі, що з тієї чи іншої нагоди українці складають гроші на будову церков, на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля, остатньо зустрічаємо частіше вже пожертви на Фонд Допомоги Україні. Жертвуймо на той Фонд Допомоги Україні частіші і більші суми і в Україні і в діяспорі. І ми можемо і не зчутися, як по країнах світу виростатимуть нові будинки з тризубами і синьо-жовтими прапорами, а в них почнуть діяти представники нашого народу. Там будуть і наші політологи, наші журналісти, наші дипломати, які представлятимуть інтереси нашого народу. І тут перейдемо від декляраций і маніфестацій до конкретних дій, тим більше, що наша держава в скорому часі повинна б нараховувати понад 60 мільйонів населення. Це вже держава більшого розміру, ну і більшого світового значення. Треба нам ту візію творити, нею жити і для її реалізації діяти. Того ніхто за нас не зробить. Будуємо наші церкви, часто навіть величаві, але амбасади і консуляти будуть теж виявом нашого патріотизму, пошани до себе, віри в свої власні сили.

Біля сотні народів у світі вже визнали Україну, однак ні в одній країні ми не маємо нашої офіційної амбасади чи консуляту. Вправді ми стараємося, і зовсім слушно, дістати щось із спадків колишнього СССР. Росіяни захопили усе і не легко прийдеться від них щось вирвати і вони будуть зволікати з цим якнайдовше, бо це в їхньому інтересі. Ми, однак, задовго зволікати не можемо і нам треба діяти.

Скоординовані зусилля діяспори і краю можуть довести до чудес. Треба лише в тому напрямі себе зорганізувати і діяти. Справа розбудови українських дипломатичних станиць у цілому світі, — це справа кожного українського патріота. Спільними об'єднаними діями ми можемо доконати чудес.

Наша жертвенність є таки видна, треба лише її спрямовувати. Не величаві пам'ятники-монументи, не гори пропаґандивної партійної літератури і великі будинки для документування присутности тієї чи іншої політичної групи нам нині потрібні, але розбудови українських державних інституцій по цілому світі, щоб цим саме зазначувати нашу державну присутність в тих чи інших країнах світу. Це буде й реалізацією постуляту „здобудеш українську державу".

Дякуємо Богові що дожили до цього моменту, що можемо розбудовувати українську державність, а не лише романтично мріяти про таку можливість. Ми надіємося, очевидно докладаючи всіх наших зусиль, що Україна житиме вічно. Це не високопарні фрази, це тверда як ґраніт вимога часу до нас усіх, якщо хочемо бути вірними ідеї згаданого постуляту. Будьмо вірні нашим ідеям... Пробуймо із менш важливих справ переходити на більше важливі, більше тривалі. Не розтрачуймо наших матеріяльних ресурсів на статуї, навіть важливі. Сьогодні ще можемо без них обходитися. Натомість не можна обійтися без отієї постійної свідомости і усвідомлювання інших у цій правді, що Україна існує і що вона буде існувати, бо цього хоче 60 мільйонів українців, які голосували за незалежністю під час референдуму, але й тепер вони готові робити все, що лиш на потребу, щоб Україна зросла всилу, щоб розвивалася під кожним аспектом притаманним кожній державі. А з тим самим творення українських дипломатичних станиць, в яких будуть працювати українці — є однією із цих найбільш потрібних активностей. І тут і там, в Україні, спільно берімся до діла, час ізоляції скінчився. Об'єднаними зусиллями ми збудуємо і закріпимо нашу, затверджену вже історичним актом, державність.

Іван Кедрин

СВІТЛА І ТІНІ НАДЗВИЧАЙНОЇ СЕСІЇ УНРАДИ

Добре сталося, що Уряд УНР в екзилі скликав надзвичайну сесію Української Національної Ради для вирішення долі цієї установи у зв'язку з історичними подіями в Україні. Добре сталося, що та сесія відбулася у днях 14-го і 15-го березня 1992 року у приміщенні Осередку Української Культури у Бавнд Бруку, Н.Дж., і добре сталося, що вона минулася без якихось скреготів, з молитвою напочатку й відспіванням національного гимну з його анахронічним вже текстом на закінчення нарад. Ні одне велике зібрання з сотнею учасників і гостей не є ідеально добре, — воно завжди має світла і тіні. Дозвольте розмежувати їх.

Найпершим світлим успіхом Надзвичайної Сесії УН Ради було одноголосне схвалення, щоб 24-го серпня цього року, в перші роковини проголошення державної незалежности України передати державній владі в Україні повновласті Державного Центру УНР в екзилі. Від цього моменту УДЦентр перестане існувати. Підготова Урядом УНР в екзилі до такої постанови не була легка і гладка, бо були одиниці, які висували застереження: мовляв, ще нема в Україні конституції, ще може різне трапитися і т.п. Щасливо, це були відокремлені голоси і на самій сесії дискусії над цією принциповою проблемою не було. Президент Леонід Кравчук у розмові з Президентом УНР в екзилі Миколою Плав'юком висловив суґестію, що добре було би, якби й інші установи, які претендують на репрезентацію українського народу перед зовнішнім світом — приєдналися до тієї делеґації і теж передали владі в Україні свої повновласті. Д-р Степан Ворох взявся за реалізацію цього розумного проєкту, але його місія, як можна було передбачати, скінчилася повною невдачею. Українці люблять бавитися у фікції і плекати їх, і на це нема ради. Л. Кравчук висловив М. Плав'юкові ці бажання, щоб оця делеґація не була надто велика, не переступила якогось десятка осіб. Бажання правильне: не вільно давати злобним людям причини до говорення, що державність України від Попраду по Дін почалася щойно з передачою повновластей делеґацією гурту громадян з Америки. Достойний характер цієї церемонії у Києві підкреслили би тільки дві промови: Президента УНР в екзилі М. Плав'юка і Президента України Л. Кравчука. Такий історичний акт не є тереном красномовного попису.

Світлим моментом сесії була присутність Патріярха Української Автокефальної Православної Церкви Мстислава І. Не зважаючи на пізній вік і фізичну неміч, він доказав знову свій тісний зв'язок з громадою, що його активно зберігав ціле життя. Митрополит УКЦеркви надіслав листовний привіт. Патріярх Мстислав передав М. Плав'юкові для передачі Л. Кравчукові золотий ланцюг з медалею гетьмана Івана Мазепи. Штудерним способом роздобув цю чудову історичну пам'ятку проф. Роман Смаль-Стоцький у Варшаві з початком 20-их років. Це коштувало йому багато труду, грошей і випадкового щастя.

Присутні двоє делеґатів з Верховної Ради України Лариса Скорик і Михайло Гришко — одне одному неподібні, інші вдачі, інший спосіб звітування, але обоє дуже ділові, відносинами в Україні взаємно себе доповнювали і заявляли себе оптимістами.

Позитивним явищем було велике число присутніх: 69 управнених до голосування, всіх на залі близько 90 осіб. Приїхали люди не тільки з дуже далеких міст Америки, але й із Канади та Англії, був уповноважений діяч з Австралії. Врешті — треба висловити признання за дуже дбайливу технічно-інформаційну підготову: кожний делеґат отримав у течці не тільки проєкт програми нарад і тексти всіх проєктованих постанов, але навіть книжечку Тимчасового закону Державного Центру УНР в екзилі з 10-го червня 1948 року, коли то створено УНРаду, як суроґат парляменту в екзилі, залишаючи на боці, чи він таким став і чому не став...

З-посеред тіней сесії треба назвати на першому місці перевантаження програми. Три доповіді, плюс четверта, якою насправді стала вступна промова голови Національної Ради. Доповідачі один з одним не порозумілися і тому у кожній промові вживали ці самі гурра-патріотичні фрази. Цікава річ: це була сутополітична конференція з приціло на історичну політичну настанову. І поплили потоки патріотичних фраз. Виступи обох делеґатів з України, президента М. Плав'юка, звіт з діяльности д-ра Зенона Городиського і звіт про фінансовий стан УД Центру, голови Фінансової Комісії Антона Семенюка були наче цілющою водою для слухачів, яким засохли уста від тієї маси фраз для фрази. Відбувся бенкет і на ньому — поруч із музичною програмою — 15 промов.

(Закінчення на стор. 3)

Мирослав Прокоп

50-РІЧЧЯ УПА І ПАРАЛЕЛІ НАШИХ ДНІВ

II

Але помилкою було б думати, що УПА — це тільки історія. Вона, як вже згадано, повчає також дещо про сучасне і майбутнє. Зрозуміло, що УПА — це замкнений історичний феномен. Її методів боротьби не можна було б примінити до наших днів навіть тоді, коли б ще не було незалежної української держави, а вона ж існує. Проте, окремі риси та елементи її сили актуальні і сьогодні.

Як сказано, силою УПА була підтримка ширших кіл народу. Це також база сучасного національно-державного відродження в Україні. Ось, на наших очах, в останніх роках політична свідомість, зрілість та активізація частини суспільства створили ґрунт для постання і дій різних громадських та політичних формацій. Але для того, щоб на такому ґрунті зародилися такі формації, потрібні були ті перші відважні, хто організаційно оформлював стихійні прагнення народу.

У 1970 і 1980 роках таку ініціятиву виявили передусім колишні репресовані члени Української Гельсінської Спілки і окремі діячі зі середовища Спілки письменників України та інші діячі культури. Вони формували політичну думку і конкретні домагання та напрямні діяльности. Вони також ініціювали постання громадських і політичних організацій, передусім Народного Руху України, більшість з них творять демократичний бльок сучасного українського політичного спектру.

Діячі такого типу і їхні послідовники були також рушійними силами таких великих народних здвигів, як, наприклад, ланцюг єдности 22-го січня 1990 року в роковини самостійности і соборности УНР, відзначування роковин Запорізької Січі, вибори у 1989 і 1990 роках та інше. Вони також відіграли велику ролю у створенні в суспільстві і в керівних колах Уряду і Верховної Ради України атмосфери, в якій можливі стали акти проголошення суверенітету України 16-го липня 1990 року і державної незалежности 24-го серпня 1991 року врешті, могутній народний здвиг в референдумі 1-го грудня 1991 року. З цією народною стихією мусіли рахуватися також кадри комуністичної партійної бюрократії, якщо вони навіть не були ентузіястами державної самостійної України.

Правда, проголошенню суверенітету і державної незалежности України і вислідові референдуму, як зрештою, усій мирній революції в Україні і на просторах колишнього Совєтського Союзу взагалі, сприяє зовнішня коньюктура, від перших реформ Ґорбачова починаючи. Без тих передумов уся теперішня динаміка і сила українського та інших народів колишнього Совєтського Союзу не мали б змоги так швидко себе виявити.

Отож підтримка народу і провідні кадри створили два основні елементи сили сучасного руху державного відродження в Україні. Третім чинником його сили є його програма, завдяки якій він міг приєднати ширші кола суспільности і здобути добре ім'я в сторонньому світі. Значення програми Руху та інших демократичних партій для їх успіху не можна переоцінити. Вистачить згадати, які погані наміри намагаються в останніх роках приписати наші вороги відродженню українського народу і його молодій державі. Донедавна Ґорбачов лякав світ маривом апокаліптичної катастрофи, якщо Україна та інші республіки відділяться від Москви, а йому акампаньювали деякі західні діячі. Малювалися картини кровопролиття, міжнаціональних воєн, може навіть атомового лихоліття.

Гідною відповіддю на такі намагання очорнювати Україну є програми демократичних партій. Ось так, напр., у програмі Руху, що була схвалена на його першому з'їзді у вересні 1989 року, читаємо, що Рух „керується принципами гуманізму, демократії, гласности, плюралізму, соціяльної справедливости, інтернаціоналізму", а далі говориться про забезпечення рівних прав всіх громадян незалежно від національности, про засудження всяких форм тоталітаризму, расизму, ксенофобії та інших. Такій меті добре служать також окремі закони Верховної Ради України, зокрема про права меншостей, врешті виважені заяви Леоніда Кравчука як голови держави.

Складнішою видається проблема співпраці діючих в Україні організованих політичних сил. Відомо, що для здорового функціонування держави, як і кожної людської спільноти, потрібний балянс між тими хто править і опозицією, яка через критику може вносити зміни в діяльності уряду, очевидно, при взаємному пошануванні вимог національного інтересу. Однак справа в тому, що сьогодні в Україні становище вийняткове. Народне господарство знаходиться в глибокій кризі, а економічний шантаж шовіністичних елементів в Росії може привести до соціяльного неспокою. Побіч демократичних партій, на які, як видно ставить голова держави, діють антидемократичні опозиційні сили старого режиму, що стоять на перешкоді реформам, та інші екстремістські елементи. Це тоді, коли державне будівництво вимагає соціяльного миру, співпраці, єдности всіх демократичних сил, які повинні брати на себе співвідповідальність за керівництво державою.

Потрібна також політична культура верхів і суспільности, усування всього дрібного, що ділить, усвідомлення, що час евфорії, парадности і багатослів'я минув, що прийшли будні державотворення, що треба ліквідувати спадщину минулої неволі. Один приклад: школи в Україні ще у великій мірі російськомовні, не вистачає підручників, а новий підручник „Історії України" для вищих кляс зредаґований людьми доби Щербицького і — як пише преса — такий його зміст. Мусіли б в цій справі сказати своє слово депутати та інші громадські і політичні діячі України. Це корисніше чим особисті спори і групові непорозуміння.

Труднощі і небезпеки сучасної України є тепер зовсім іншого типу як ті, проти яких півстоліття тому треба було боротися воякам УПА та всьому організованому визвольному рухові. Тоді ворог намагався їх тотально знищити,

(Закінчення на стор. 3)

Влаштували...

(Закінчення зі стор. 1)

схарактеризував С. Гординського як видатного діяча української культури і на закінчення з великим відчуттям прочитав вірш С. Гординського про розстріляного 1934 року молодого 26-річного поета Олексу Влизька, з яким С. Гординський був у зв'язку. Д-р Степовик говорив про Гординського як мистця, особливо ним проєктовані мозаїки в римській св. Софії, де мистець погодив вимоги візантійського обряду з новітніми мистецькими течіями. Артистка Яблонська з чуттям прочитала низку віршів поета.

Несподівано на цьому вечорі був теж брат Святослава д-р Володимир Гординський, який саме тоді перебував у Києві у зв'язку з модернізацією українських шпиталів. Він розповів дещо про літературно-мистецьке життя Львова 30-их років, яке оживляв своїми новими ідеями і формами брат Святослав.

Гарною пам'яткою цього вечора були мистецькі, метрової величини плякати, які оздобляли мури столиці.

ВИСТАВКА Т. ТЕРЕНА—ЮСЬКІВА

Ню Йорк. — Об'єднання Мистців Українців в Америці влаштовує 3-тю виставку кольорової фотографії Теодора Терена-Юськіва, відкриття якої відбудеться у неділю, 5-го квітня, о год. 1-ій по полудні у Ґалерії ОМУА, 136 Друга авеню в Ню Йорку. Виставка буде відкрита в п'ятниці від год. 5—8-ої вечора, в суботи та неділі від год. 1-ої по полудні до 8-ої вечора і триватиме до 19-го квітня.

ПОДЯКА

У цьому високосному році, день 29-го лютого, був для мене знаменним, бо це мій День Народження. В той день, несподівано посипалися побажання зі всіх сторін, а між ними привітання навіть від президента Буша та пані Буш і губернатора Мішиґену, Енґельса. Тому, що немаю можливості окремо подякувати кожному, хто в той день пам'ятав про мене, бажаю цією дорогою висловити свою глибоку вдячність усім, які помогли мені, своїми листами, карточками, подарками та побажаннями по радіо, так велично відсвяткувати той День, створивши його чудовим та незабутнім. Усім Вам, серцем зігріте СПАСИБІ!

Бажаю теж підкреслити, що надзвичайно приємними були для мене привітання від не-українців, які вітали мене не тільки з моїм Днем Народження, але із воскресінням України, доказуючи, що мої слова про Україну та її поневолення, в наших частих розговорах, западали в їхні серця.

Та хоч як радісним був мій День Народження, він не перевершив той славетний День, коли в Києві піднесено синьо-жовтий прапор, проголошуючи цілому світові Відродження Самостійної Української Держави. Я безмірно вдячна Всевишньому, що дозволив мені дожити до тої Золотої Хвилини в українській історії.

Однак моє окрилення применшується пригадкою про нещасні жертви Чорнобиля. Не забуваючи про них, пересилаю на руки Головної Управи Союзу Українок, через 26-ий відділ в Гемтремку, $500.00 (п'ять сот) долярів на Фонд медичної допомоги дітям і молоді Чорнобиля.

МАРУСЯ БЕК

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

Вівчар, ЧНІ, інж. Юрій Гончаренко, голова ТУІА з дружиною інж. Марією, інж. Євген Змий, заступник голови ТУІА з дружиною Наталкою, інж. Мирон Гнатенко, заступник голови ТУІА з дружиною Олею.

Бенкет відкрив інж. Є. Змий, який подав коротко історію ТУІА та пояснив причину того святочного зібрання, передаючи провід бенкетом інж. Зенонові Салевичеві. Після молитви, яку відмовив о. В. Базилевський, ведучий бенкетом представив присутніх на залі усіх колишніх голів ТУІА, як також представників поодиноких організацій, в тому головну радну ред. Рому Гадзевич, як представницю Українського Народного Союзу.

Голова ТУІА інж. Ю. Гончаренко у своєму слові підкреслив, що на потребу сьогоднішного часу є допомога Україні в економічно-індустріяльній ділянці, що виконує по своїм силам ТУІА в ЗСА. Це було завжди ціллю їхнього товариства від його заснування перед 44 роками і сьогодні члени його можуть перепровадити поставлені собі від початку завдання вже у практиці. Як доказ того, він вказав на акцію почесного члена ТУІА д-ра Михайла Яримовича, який завдяки своєму високому становищі зумів зорганізувати зустріч президента Академії Інженерних Наук України з американською подібною інституцією, головою якої під сучасну пору є Роберт Вайт. Створена в 1991 р. АІНУ має за завдання притягнути технічно-наукові сили до співпраці, а з тим такі українські сили із ЗСА, які б допомогли своїм знанням до розвою економії в Україні. Оцим святочним бенкетом представники АІНУ включають у неї перших 12 інженерів-експертів, що допоможуть у цьому розвитку із терену ЗСА. Пропозиції на номінації подало саме ТУІА, яке тісно співпрацює із АІНУ, як і з КПІ, та його дотеперішним ректором проф. д-ром П. Таланчуком. Для відзначення його ролі в тому процесі співпраці голова ТУІА інж. Ю. Гончаренко на закінчення своїх слів в супроводі заступників інж. М. Гнатейка, інж. Є. Змия та інж. З. Салевича надав почесне членство в ТУІА проф. д-рові П. Таланчукові.

Другим забрав слово проф. д-р П. Таланчук, який говорив вже радше як новоіменований міністер освіти України, а не як ректор КПІ. Він заторкнув важливу проблему теперішнього шкільництва в Україні та підкреслив ключову ролю, яку освіта відограє в розвитку української держави, де мусить бути власна національна концепція. Він звернув увагу на те, що економіку країни не можна піднести без науково-технічного процесу і тому такі важливі є зв'язки з українською діяспорою, в якої можна найти розум і фаховий досвід, що тепер так потрібні Україні. Вкінці проф. д-р П. Таланчук гаряче закликав до єдности так в політичному житті, як і церковному та в кожній іншій ділянці і прохав допомоги із ЗСА не в грошах, а в знанні і економічному піднесенні України.

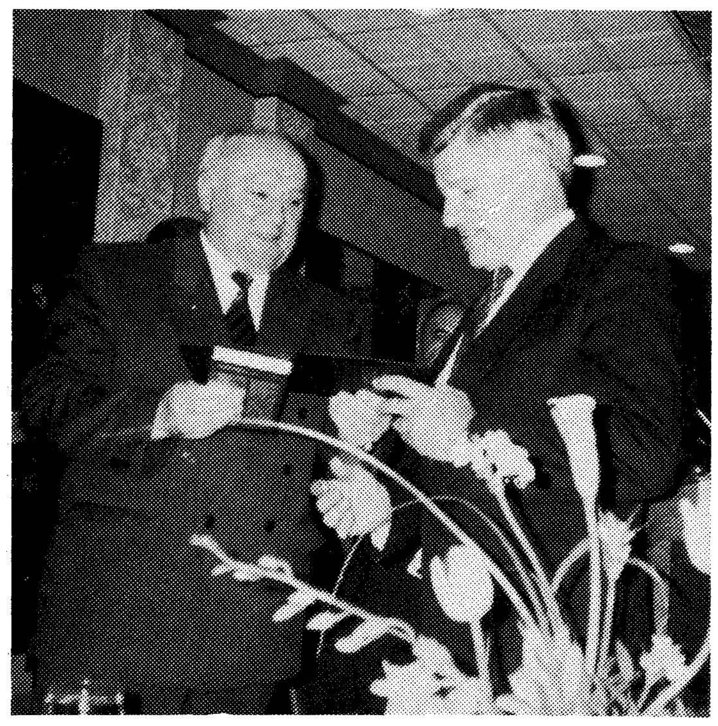
Промовець звернув увагу також на довгий та важкий шлях до розвитку України, вказуючи на інші країни, що мусили недавно перейти подібне зусилля, але оптимістично заявив, що процес відродження розпочався, — тільки усі мусять діяти спільно для занехання сварів, непорозумінь так на церковному відтинку, як і політичному, реґіональному, чи сусідському, не забуваючи однак, що „Рим нам не батько, а Росія не мати".

Після закінчення слова проф. д-р П. Таланчук, яке присутні прийняли гучними оплесками, відбулася кульмінаційна точка програми бенкету, а саме вручення грамот членства АІН України технічним фахівцям із ЗСА. Поодиноко викликувані вступали на підвищення, де грамоти вручали їм гості з України. На жаль, не пояснювано присутнім, в якій галузі технічних наук працюють нові члени АІН України, та ці інформації ми дістали опісля від голови ТУІА.

Першим отримав грамоту д-р Михайло Яримович, заступник президента Роквел інтернешенел, колишній заступник секретаря летунських сил ЗСА, колишній співпрацівник НАТО і співробітник фон Бравна, відомий на світовій арені в ділянці авіяції. Далі надано грамоту членства інж. Володимирові Назаревичеві, спеціялістові у ділянці мінералів, голові відділу мінералів у фірмі Пфайзер, та її представникові на Японію; інж. Михайлові Корчинському, відомому в ділянці металюрґії та маркетинґу, директора по цій лінії в американських сталевих корпораціях, спеціяліста

Проф. П. Таланчук надає членство в АІН України д-р Д. Лисій. Приглядається Патріярх УАПЦ Мстислав.

Проф. П. Таланчук надає членство в АІН України д-рові М. Яримовичеві.

міжнародного стажу, що був у 1991 році відзначений за свої заслуги в розробленні теорій металюрґії Американським інститутом металюрґії і нафтових інженерів нагородою ім. Роберта Ерд МекКоннела.

Іншими іменованими були: д-р Олекса Біланюк — професор фізики Свартмор коледжу, викладач у численних університетах світу, автор наукових праць; д-р Олександер Серафин — спеціяліст в ділянці фінансів автомобільної індустрії, автор технічних публікацій контролер фірми Форда в ЗСА і Південній Африці; д-р Володимир Косоноцький, заслужений професор і завідуючий катедри онтоелектроніки і великих інтеґральних систем, піонер в розробленні й застосуванні оптичних приладів, обраний тепер член Національної академії інженерії у Вашінґтоні; д-р Любомир Онишкевич — автор понад 13 патентів та 50 публікацій з ділянки електронічного опакування і редактор IEEE публікацій; д-р Богдан Крамарчук, професор менаджементу, що опрацював плян економічного розвитку в Україні, співробітник КПІ; д-р Любомир Романків, науково-технічний спеціяліст у комп'юторській техніці в Ай-Бі-Ем з рядом патентів в тій ділянці; інж. Ігор Суховерський, міжнародно відомий знавець алюмінійової індустрії, заступник президента фірми Алкоа в різних країнах; мґр Мирон Гнатейко, відомий спеціяліст у фінансовій ділянці в індустрії медичних інструментів, заступник президента компанії; інж. Юрій Гончаренко, спеціяліст аеродинаміки і конструкції літаків на коротку віддаль, і інжерерного менаджменту, власник фірми Ренко, діючий голова ТУІА. Єдина жінка прийнята до АІН України із терену ЗСА була д-р Дарія Лиса, старший науковий спеціяліст в ділянці каталітних матеріялів для нафтової індустрії. Дванадцять із нових членів АІН України були запропоновані ТУІА, а інж. Ю. Гончаренко і М. Гнатейко отримали членство з ініціятиви АІН України.

Приємною несподіванкою на бенкеті було вручення інж. Методієм Борецьким в імені голови ЗУДАК-у д-р Олександра Білика чека на суму 2,500 дол. для потреб Академії Інженерних Наук України, за що дякував проф. П. Таланчук, уважаючи цей дар символом єдности.

Патріярх УАПЦ Мстислав на закінчення забрав слово, в якому дякував Богові, що міг бути учасником того бенкету та надання почесного членства, і підкреслив як важко бути лікарем людських душ, що належить до завдань релігійних провідників.

Молитвою закінчив бенкет о. М. Вівчар.

Світла і тіні...

(Закінчення зі стор. 2)

Коротша програма нарад була б дозволила перевести сесію в одному дні. Бенкет у першому дні скінчився о год. 1-ій після півночі, наради у другому дні скінчилися о 7-ій год. вечора і при напів порожній залі.

Вибачаюсь за трохи критичні завваги. Підсумок усе ж позитивний. Висловлено думку, що треба би написати історію Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі. Прегарна думка. Але автор такої історії мусить керуватися аксіомним підходом науки: писати правду. Деякі речі, які появилися до цієї теми писані під кутом неправди для адорації. Історія — це наука, а наука виключає позолітку і очорнювання. Всі люди, які колись і тепер працювали у ДЦ УНР були доброї волі. Честь їм за це і подяка. Але в політиці часом цього замало.

НІМЕЧЧИНА ПРИПИНИЛА доставу зброї в Туреччину з огляду на те що Анкара його використовує проти мирного курдського населення. Після нападів турецьких літаків на курдські населені пункти і шатрові селища Бонн вимагає, щоб Спільний ринок заявив Анкарі протест.

50-річчя УПА і паралелі...

(Закінчення зі стор. 2)

бо вони стояли на перешкоді пануванню над Україною. Вони ж вели боротьбу за самостійну Україну і вірили, що їм судилося здійснити заповіт попередніх поколінь. В обличчі неспівмірности своїх і чужих сил, вони також вірили, що, коли навіть їх не стане, то, як до них писав їх Головний командир ген. Тарас Чупринка у святковому наказі в п'яті роковини УПА у 1947 році, „на героїзмі УПА і визвольно-революційного підпілля будуть виховуватися нові українські покоління".

Сьогодні українська нація не знаходиться у такій межовій ситуації. Вороги не можуть тепер знищити українську державу. Але, як сказав Леонід Кравчук на Першому конґресі українців з-поза України, „нам справді важко". Він говорив про недостачу досвіду державотворення, про потребу організованости, дисципліни праці і єдности. Додати ще треба безперервні атаки імперських кіл, які не можуть погодитися з самою думкою існування української держави. В таких умовах керівникам сучасної України прийдеться виявляти великий розум, послідовність і стійкий хребет, знання справи і почуття історичної відповідальности, — може не менше як їхнім попередникам минулих десятиліть і століть. Це проба сил на міру справжніх державних діячів.

В СУБОТУ, 28-ГО БЕРЕЗНЯ, голова Верховної Ради Білорусі Станіслав Шушкевич звернувся до командирів Білоруської воєнної округи з проханням передати для білоруських фармерів вживану військову техніку. Вже у квітні-травні нові фармерські родини дістануть вантажні авта і пересувні електростанції.

У світлу пам'ять покійної

МАРІЇ КРИСЬ-ДУБЕЙ

матері нашої співробітниці ДОЗІ ДУБЕЙ,
АДМІНІСТРАЦІЯ і РЕДАКЦІЯ СВОБОДИ
і УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА,
ЕКЗЕКУТИВА і ПРАЦІВНИКИ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
зложили 367 дол.
на будову церкви в Агафіївці, Одеська область.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ...

Повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в 40-ий день відходу у вічність

бл. п.

СОФІЇ КОГУТ

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

буде відправлена

в п'ятницю, 10-го квітня 1992 р., о год. 9-ій ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку

Про молитви за спокій душі поікійної просить

РОДИНА

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас дня 27-го січня 1992 року у вічність

наш найдорожчий

МУЖ, БРАТ, ШВАҐЕР і СТРИЙКО

бл. п.

Ярослав Чайківський

У нашому безмірному смутку, що його заподіяла нам ця невіджалувана втрата, ми зазнали безліч виявів глибокого і щирого співчуття від наших рідних, приятелів і знайомих, а також від наших сусідів-американців. Усім їм складаємо нашу найсердечнішу подяку.

Зокрема щиро дякуємо Всч. о. Маріянові Струцеві за відвідування покійного в шпиталі, за відправлення усіх похоронних обрядів та за глибоко зворушливе слово над його домовиною в церкві в Бостоні. Рівнож дякуємо Всч. о. М. Вівчарові з Нюарку за відправлення Панахиди в Бавнд Бруку, Н. Дж. Щира подяка Дмитрові Ґалонзці за спів під час Служби Божої в Бостоні, Масс.

Наше сердечне спасибі усім рідним і приятелям за пожертви на Служби Божі, квіти, пожертви на Фонд Відродження України та пожертви на церкву св. Володимира в Ґлен Спей, Н. Й. Дякуємо всім за численну участь у Панахидах і похороні, та всім тим, що передали нам вислови співчуття усно, телефонічно і письменно.

Наша щира подяка Зені Хромяк і усій її родині за приготування тризни, а Наталії Миколаєвич за переведення збірки пожертв на допомогу Україні.

Вкінці висловлюємо признання і подяку похоронному заведенню Руссо Брадзерс в Бостоні за вміле і дбайливе переведення похорону.

Нехай Всевишній сторицею відплатить вам за вашу доброзичливість і справжню любов ближнього.

Дружина — ЛЮСЯ
і родина

Пожертви на СЛУЖБИ БОЖІ:

Оля і Роман Федорів, Любомир і Оксана Кузьмак, Марія Яворська, Марія Смішкевич, Зеня і Юрко Яворські, Оксана й Ігор Кіналь, Наталія Миколаєвич, Оля і Любомир Щудлюк, Марія і Іван Кедмур, Анна Баран, Стефан і Міля Панчишин, Віра і Юрко Гриценко, Христя і Ярослав Масний, Катерина Баран, Дмитро і Зеня Хромяк, Богдан і Таня Смолинські, Соня Вінзор, Дмитро Мельник, родина Бачинських, Марія Василишин, Зіна і Джон Панатоф, родина Зозуля, Михайло й Ірина Кіндрачук, Наталія і Володимир Чайковські, Катруся Терлецька.

Пожертви на ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ:

Люся Чайківська — $200.00, Наталія і Володимир Чайковські — $100.00, Марія Яворська — $50.00, Марія Смішкевич — $50.00, Юрій і Зеня Яворські — $50.00, Любомир і Оксана Кузьмак — $50.00, Мирослав і Марія Вінтонів — $40.00, Марія Турко -- $30.00, Наталія Миколаєвич — $30.00, Соня Вінзор — $25.00, Оля і Роман Федорів — $25.00, Ярослав і Ірена Луців — $25.00, Ірена Грицко — $20.00, Омелян Чайківський — $20.00, Олег і Аля Чайківські — $20.00, Іван Дідюк — $20.00, Оля Кондратюк — $20.00, Дмитро Мельник — $20.00, Василь і Рузя Ворона — $20.00, Богдан і Таня Смолинські - $20.00, родина Кутак - $20.00, Марія Шербанович - $20.00, родина Хромяк — $10.00, родина Франківський — $10.00, родина Турчин — $10.00, Василь Музика — $10.00, Іван і Марія Кедмур — $10.00, Анна Баран — $10.00, Зеня Грабович — $10.00, Володимир Гетманський — $10.00, Іван Банадиґа — $10.00, Дмитро Ґалонзка — $10.00, Славка Брикса — $10.00, Василь Фединишин — $10.00, Зіна і Джон Панатоф — $10.00.

Разом .... 1005.00 дол.

Пожертви на ЦЕРКВУ св. ВОЛОДИМИРА в Ґлен Спей, Н. Й.:

Люся Чайківська — $50.00, Михайло й Ірина Кіндрачук — $25.00, Богдан і Люба Загайкевич — $25.00.

Разом .... 100.00 дол.

З болем і смутком повідомляємо членів-прихильників УККА та все українське громадянство, що в неділю, дня 29-го березня 1992 р. відійшов від нас у вічність

св. п. д-р

Михайло Снігурович

заступник президента УККА, голова округи УККА в Коннектікаті, голова Відділу УККА в Ню Гейвен, Конн. та провідний член українських громадських організацій.

ПОХОРОН відбудеться 3-го квітня о 9-ій год. рано при церкві св. Михаїла, 567 George St., New Haven, CT., **а відтак на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґ, Н. Й.**

Родині і друзям покійного висловлюємо наше співчуття.

Крайова Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР Росії Валєнтін Стєпанков заявив, що Міхаїла Ґорбачова буде викликано у прокуратуру в першій декаді квітня для свідчень у справі фінансової діяльности колишньої КПСС. Якщо з'ясується, що партія фінансувала закордонних комуністів зі своїх коштів, то в цьому випадку не виникне підстав для обвинувачення. Але якщо бралися державні гроші, питання про кримінальну відповідальність винних, в тому числі й Ґорбачова, неминуче виникне.

Віндзор — Україні

Віндзорська українська громада при церкві свв. Володимира і Ольги хоч і не дуже велика, а все таки допомагає Україні.

Прихильники Руху і Канадський Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля допомагають Україні грошовими збірками. Тут треба згадати невтомну громадську діячку мґр Галину Мордованець-Реґенбоґен, яка є чоловою Руху і Канадського Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля і прагне всіма силами помогти Україні. Вона є також вчителькою школи свв. Володимира і Ольги і започаткувала листування з дітьми в Україні. Багато листів приходить з України, а навіть зі Сибіру. Дітям в Україні цікаво знати, як тут, в Канаді, існують українські школи, вони цікавляться всім. На жаль, на відписування листів нема охочих, крім учнів школи і вчительки та її дітей Соні і Томи.

Листування — важлива ділянка виховання, бо діти знайомляться, братаються, нав'язують дружбу. Наші діти дістають від ровесників з України книжки, синьожовті прапорці та інші дрібні речі. Учителька Галина Мордованець-Реґенбоґен зверталася до виховної ради в Торонто і Лондоні, Канада, а також до українських шкіл поза Віндзором, але дуже мало хто зголосився до такої праці.

Цікавіше вийти на сцену в наших домівках, виголосити патріотичну промову і думати, що це велика політична праця.

Багато листів приходить від учителів, в яких описують жахливий стан учнів. Нема одягу, нема взуття, нічого нема в крамницях. Просять прислати підручники, молитовники та інші речі.

Крім праці в школі Галина Мордованець-Реґенбоґен, як голова Руху і Канадського Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля, вона звертається до фармацевтичних закладів і дістає медичні інструменти та ліки.

Рух, який вона очолює, зібрав значну суму грошей. Так само Канадський Фонд Допомоги дітям Чорнобиля вислав значну суму потерпілим в Україні. Недавно вона зорганізувала висилку пачок з одягом і взуттям для бідних. В лютому вислано 106 пачок в західні області України, до таких місцевостей: Львівська область, Стрийський район, село Станків, до середньої школи; до Києва, середня школа ч. 13; Чернівецька область, Сторожинський район, село Костинці, учителям середньої школи для потребуючих дітей; Київська область, Сит Іванків (30 км від Чорнобиля).

Вона виділила з Канадського Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля 1,000 дол. на купно нового взуття.

Група парафіян при українській католицькій церкві помагала сортувати речі, пакувати тощо. Кошти пересилки пачок вагою 1,725 кілограмів заплатила церква, де парохом о. Е. Галицький.

Мала українська громада в містечку Амгерстбург приготовляє 60 пачок до Східніх областей і на Закарпаття. Кошти пересилки заплатять українці Амгерстбурґу. Ініціятором і керівником є І. Келбаса.

Треба оцінити також працю членів Руху і Канадського Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля.

І. Мор.

Неповторна усмішка...

Св. п. М. Ганас

„Я ще дуже хочу жити, бо тепер можна робити так багато добра!" — оці слова повторювалися постійно в усіх її листах, включно з останніми. А всі листи покійної Марії Ганасової були привітні, повні щирого оптимізму та завжди нових ініціятив. І листи такі діставав дуже широкий круг її приятелів.

Та невмолимі закони природи були сильніші за шляхетне бажання... і таки прийшлося вічно молодому духові розставатися із знеможеним недугою тілом. Ще цієї осені відсвяткувала вона своє вісімдесятиліття, ще вспіла почути жадану вістку про нашу перемогу в референдумі, ще розіслала Різдвяні привіти—якось дуже передчасно цього року, немов у передчутті неминучого — і заснула в Господі, тихо й мирно, таки справді у сні, в ніч на 11-го грудня 1991 року.

З належною пошаною й достойністю прощав український Гамілтон, зокрема парафія церкви Св. Духа, свою довголітню та заслужену громадянку. Після похоронів громада зібралася у церковній залі на тризні, яку дбайливо підготовила добродійка О. Ганкевичева. Тризною проводив відомий діяч Патріярхального Руху, мґр Павло Копачівський. Між зібраними були син Покійної Юрій та дочка Христина з чоловіком, а з внуків — тільки молодший, Павло, бо старшого ця болюча подія застала в Україні, де навчав англійської мови. Це одна із численних добровільних місій, яку внуки, вірні послідовники Бабуні, несуть для української справи.

Численні промовці, між ними о. парох мітрат Роман Ганкевич, добродійка — від місцевого Відділу ЛУКЖ, Зеновія Мороз — від гуртка книголюбів, яким Покійна вміло керувала впродовж 22-ох років, і врешті син — від Родини, поставили у жалібних промовах ще раз перед очі приявним образ життя й самої особистості цієї винятковї Людини.

Народилася св. п. Марія Кондра-Ганас у 1911 році, на золотому Поділлі, недалеко річки Збруча, в селі Олексинці, Борщівського повіту. Батько Микола й мати Павлина, з Гавранів, були вчителями, тож зацікавлення виховними та громадськими справами були самозрозумілі в їх домі та вже й змалку в їх дітей. Марія, разом із братами — Богданом, пізнішим відомим малярем, та Славком, була мотором та душею культурного й національного життя свого села, що гуртувалося довкруги читальні „Просвіти". Сама закінчила вчительський семінар Сестер-Василіянок у Львові та вчителювала в українських школах на близькій серцю Борщівщині, відкинувши можливість кращої посади у глибині Польщі.

У 1935 року пов'язала свою долю весільним рушником із маґістром Юрієм Ганасом. Короткий був щасливий побут у рідному княжому Львові, де й народився старший син. Далі пішла, спільна нам усім, скитальщина. У переселенчому таборі, на згарищах повоєнної Европи, побачила світ дочка. Далі привітала всю родину Канада: Саскатун, Монтреаль і врешті Гамілтон, від 1959 року. Коли підростали діти-пластуни, Марія Ганас брала живу участь у діяльності Пластприяту. Опісля, вже в Гамілтоні, головним її завданням став ЛУКЖ, де працювала організаційною, культурно-освітньою, пресовою референткою, а врешті головою й головною натхненницею гуртка книголюбів при Відділі ЛУКЖ в парафії церкви Святого Духа. Та цим Покійна не обмежувалася. Односельчани пам'ятають її завжди з якоюсь збірковою листою: на Люрд, на Бразилію, на Польщу — на церкву, на бібліотеку, на стипендії, на підмогу мистцям... А в останні часи, зрозуміло, на кожну потребу відроджуваної України.

Та сухий перелік діловодств, які виконувала Покійна, не дасть повного образу многогранности зацікавлень та всіх вимірів чеснот цієї небувалої Людини. Бо не робила вона нічого „для людей — тієї слави", а кожна її дія була випливом її чуйної на потреби ближніх вдачі, її вродженого непереможного бажання — творити добро. Такий дар дістається від Всевишнього не кожному, але Марія Ганас вміла користати із цього дару справді по-мистецьки. Мало було б сказати, що кличе, „Бог і Україна був її життєвим девізом — бо він був органічною суттю її життя. А громадська праця, яка важка вона не була б, на які трудноші не натрапляла б, була для неї завжди неповторною нагодою творити щось гарне, добре, світле — і розбуджувати подібні бажання в усіх довкруги себе. Це тому, що всіх любила. „Вона раділа світом і світ радів нею", — як говорили у прощальних промовах. У щирій прихильності до людей не робила різниць — чи то конфесійних, чи групових. Навіть переконані комуністи, висланники колишнього совєтського уряду, потрапивши до її гостинної хати, виходили звідтіля щирими українськими патріотами. Її захоплення кожною доброю справою, її ласкава усмішка були заразливі і перемагали навіть не зовсім охочих.

Праця її позначувалася високим культурним рівнем, на якому сама стояла. Чи це було збирання незвичайно цінної бібліотеки гуртка книголюбів, чи виготовлення для нього альбомів та моделів українського мистецтва, чи організування літературних вечорів і імпрез, а опісля широкі і вмілі дописи про них у нашій пресі. А коли треба було принести запрошеним літераторам канапки й каву у термосі, „поки пані приготовлять буфет" — то й це виконувала вона із питомою собі уважливістю й тактом, в її окремому стилі, якого ніхто не вмів перевершити.

А в самої спрага знання не вигасала ніколи. Цікавилася всім, читала багато, раділа кожною знахідкою. Казала, що ніколи не можна перестати бути „студентом життя" і навіть вже на восьмому десятку років ще записувала деякі „цікаві" курси на гамілтонському університеті.

Біля її ліжка знаходився постійно записник, куди вписувала вичитані думки, які їй особливо подобалися. Як ось:

„Радість треба носити в душі. Хто в душі її не має, той і в світі її не знайде". Або: „Щастя думаючої людини в тому, щоб випромінювати якнайбільше світла й теплоти в наше оточення". Чи: „Справжніми приятелями можуть бути тільки люди великої душі". Мабуть тому було в Покійної так багато приятелів. Бо незгода, нещирість, суперечки — були б проти її стилю життя.

Діждалася патріотка Марія Ганас омріяної хвилини —проголошення і всенародного підтвердження Самостійности України. І, як Праведний Симеон, що взяв на руки Дитятко-Ісуса, могла сказати: „...Очі мої побачили спасення"... І відпустив її Господь у мирі — у немеркнуче світло Вічних Ідеалів. Відійшла, залишивши на землі дітей і внуків — гідних нащадків — не лиш крови, але й ідеї. А в серцях своїх вірних співпрацівників та приятелів — залишила спогад про свою невгасиму, вічну усмішку і безмежну тугу за Красою й Добром, які Вона ширила впродовж всієї своєї земної мандрівки.

Леся Храплива-Щур

В НІЧ З СУБОТИ НА НЕДІЛЮ, 28-го березня, палестинці обстріляли зону безпеки між Ізраїлем і Ливаном 20 ракетами з так званих „Катюш". Обстріл провадився від ливанського села Джарджу, котре є одним з бойових центрів проіранської групи Гезбола. Після терористичної акції біля ізраїльської амбасади в Буенос-Айресі і заяви міністра закордонних справ Ізраїля Дейвіда Леві, що Єрусалим у відповідь готує пімсту, бойовики Гезболи оголосили свою готовність до воєнних дій.

● РОЗШУКИ ●

Друзі і знайомі з України шукають **ПАВЛА ВАКУЛУ** родом з Полтавщини. Хто знав би про нього або він сам прошу писати:
YURCHAK MARIA
2891 N. Milwaukee Avenue
Chicago, Ill. 60618
Tel.: 278-0158

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

КАТЕРИНА ДЕМКІВ член УНС Відд. 470-го Т-ва ім. сотн. Ю. Головінського в Монтреалі, Канада померла 5-го жовтня 1991 року на 86-му році життя. Нар. 1905 року в Тернополі, Україна. Членом УНС стала 1944 року. Залишила у смутку мужа Івана, дві доньки Славку МекРоберт і Марію Емонґ та 9 внуків. Похорон відбувся 8-го жовтня 1991 року на цвинтарі Нотр Дам де Неж в Монтреалі, Канада.
Вічна Їй Пам'ять!

Віра Баніт, секр.

ПЕТРО БИКОВЕЦЬ ст. член УНС Відд. 422-го Т-ва ім. С. Петлюри у Філядельфії, Па. помер 19-го серпня 1991 року на 102-му році життя. Нар. 1888 року в селі Олексина, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку синів Дмитра мол. і Миколу, племінників і племінниць та дальшу родину. Похорон відбувся 23-го серпня 1991 року на цвинтарі Оклend в Філядельфії, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Василь Євтушенко, секр.

ОЛЬГА ЗАРЕМБА член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Н.Дж. померла 25-го грудня 1991 року на 79-му році життя. Нар. 1912 року в Ляшках, Україна. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку мужа Ярослава, сина Богдана, дочку Зірку Филипчак з мужем Іваном і внучку Анну та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 28-го грудня 1991 року на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Їй Пам"ять!

Михайло Хитра, секр.

МАРІЯ ДУТЧАК член УНС Відд. 452-го Т-ва Укр. молодечий клюб в Гаммонд, Інд. померла 19-го грудня 1991 року на 96-му році життя. Нар. 2-го квітня 1895 року в Україні. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку Перл Живот, Енні Тимочко, Емілію Фіялку і Маріянну Гнатушко. Похорон відбувся 23-го грудня 1991 року на цвинтарі Елмвуд в Гаммонд, Інд.
Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 13.

Д-р Я. Рожанковський	20.00
Д. Стецик, Парма	20.00
І. Андрус, Флашінґ	15.00
М. Гусак, Ню Йорк	15.00
Л. Сурівка, Чикаґо	15.00
З. Антоняк, Ричленд	10.00
Р. Вомпель, Філядельфія	10.00
О. Крижанівська, Бруклин	10.00
Я. Семків, Ларедо	10.00
д-р Л. Черевко, Риджвей	10.00
А. Ярош, Чикаґо	10.00
д-р В. Базюк, Бруксайд	5.00
М. Білас, Парк Ридж	5.00
Б. Боярський, Маямі Біч	5.00
В. Волчук, Бейсайд	5.00
І. Губчак, Чикаґо	5.00
С. Дадига, Клівленд	5.00
Р. Дражньовський, Мекван	5.00
Л. Караман, Ленсдейл	5.00
М. Коваль, Чикаґо	5.00
М. Любезний, Норвуд Парк	5.00
Л. Петрі, Чикаґо	5.00
Г. Половінко, Парма	5.00
Р. Рибак, Ст. Повл	5.00
М. Томків, Накс	5.00
І. Хома, Бруклин	5.00
Д. Хромяк, В. Раксбирі	5.00
Р. Чичила, Стемфорд	5.00
В. Яровенко, Елизабеттавн	5.00
Т. Росоляк, Парма	2.00
Д. Щабля, Філядельфія	2.00

●FUNERAL DIRECTORS●